

Hei

Syyslaskennan tulokset alkavat hahmottua. Turun lintutieteellisen yhdistyksen kotisivuilla oleva taulukko

<https://www.tly.fi/tutkimus/talvilintulaskennat/talven-2020-2021-tulokset/>

kertoo tarkemmin luvuin missä maakunnan linnustossa juuri nyt mennään. Taulukkoon tutustuminen kannattaa aloittaa lukuohjeet alataulukosta. Eräät lajit ovat taulukossa vain yhteenvetotietona, eivät reittikohtaisesti. Ne on merkitty vaalean ruskealla, esim. harmaahaikara.

Valtakunnan tuloksia voi katsella täältä sivulta, josta näkee laji- ja reittikohtaista tietoa

<https://laji.fi/project/MHL.3/stats?tab=censuses&year=2020>

Valtakunnan sivuilta löytää tietoja kustakin laskennasta, reiteistä ja lajeista. Esimerkiksi lajeja voi katsella kartoilla ja trendeinä. Trendejä löytyy niin valtakunnan tasolla, kuin yhdistyskohtaisesti. Kultakin reitiltä saa kaikki sen tiedot kautta aikojen.

Varsinais-Suomessa on reittejä nyt laskettuna 60 kpl ja yhteensä 563 reittikm. Muutaman reitin tulokset vielä puuttuvat. Yhteensä on lajeja havaittu 134 ja yksilöitä 10 reittikilometriä kohden 870. Lajimäärä lienee kaikkien aikojen suurin syyslaskennan määrä. Esimerkiksi viime vuosikymmenellä suurin lajimäärä oli syksyllä 2014 tavattu 119 lajia. Yksilömäärä on suuri ei-marjasyksyn määräksi, mutta kalpenee marjavuosien lintujen määrälle, sillä esim. 2014 oli yksilöitä 1255.

Vaikka lajeja tavattiin paljon, niin silti eräät ”tavanomaiset” lajit jäivät nyt näkemättä: ampuhaukka (tavattu viimeisen 10 vuoden aikana kuutena syksynä laskennassa), jänkäkurppa (4), suopöllö (4), hiiripöllö (4), mustapääkerttu (6) ja tundraurpiainen (6). Uusia lajeja syyslaskennoille olivat suokukko, viirupöllö ja tiltaltin itäinen tristis-alalaji.

Taulukosta kannattaa katsoa myös eri reittien tuloksia, sillä niistä huomaa, miten yksittäisen reitin tuloksesta ei voi päätellä kokonaisuutta.

Yleisimmät lajit olivat sini- ja talitiainen, jotka tavattiin 60 reitillä eli jokaisella lasketulla reitillä. Seuraavaksi yleisimmät olivat varis (59), keltasirkku (57) sekä punatulkku ja harakka (56).

Vastaavasti runsaimmat lajit olivat naakka (123 yks/10reittikm), talitiainen (77), harmaalokki (71), räkättirastas (52), sinitäinen (48) ja varis (41).

Laji/lajiryhmäkohtaisesti tarkastellen tulokset ovat seuraavat:

Silkkiiikkuja oli normaalisti.

Merimetsoja oli paljon, enemmän on ollut vain syksyllä 2009.

Harmaahaikaroita oli ensimmäisen kerran yli yksi yksilö/10reittikm.

Kyhmyjoutsenia oli paljon, enemmän on ollut vain syksyllä 1991, mutta laulujoutsenia oli viime vuosien normaali määrä.

Metsä-, meri- ja valkuposkihanhia oli ennätysellisesti. Myös kanadanhanhia oli paljon, vaikka ei mitään ennätysellistä. Lauha syksy näkyy hyvin hanhien määrissä.

Haapana teki jälleen uuden ennätuksen, kuten myös tavi. Molemmilla viimesyksyinen ennätys rikkoutui suurella marginaalilla.

Sinisorsia oli paljon, enemmän on viimeksi ollut syksyllä 2008. Viime vuonna niitä oli vähän, vaikka silloinkin oli leuto syksy.

Harmaasorsasta näyttää tulleen vakituinen syyslaskentalaji. Nyt jo kahdeksas syksy peräkkäin lajia löytyi laskennassa. Ensimmäisen kerran oli yli 1 yksilö/10reittikm.

Punasotkia on tavattu viimeisen 10 vuoden aikana vain kahdesti syyslaskennassa, joten havaitut yhteensä 14 yksilöä kolmella eri reitillä ovat poikkeuksellisia.

Mustalintu teki uuden ennätyksen. Aiemmin on vain kerran syksyllä 2007 ollut yli sata yksilöä ja nyt havaittiin 200 yksilöä.

Telkkiä ja uiveloita oli paljon, mutta ei mitään ennätyksellistä.

Isokoskeloita on ollut jo muutaman syksyn aika vähän. Taitavat näin leutoina syksyinä olla vielä järvillä. Lämmin merivesi voi vaikuttaa myös saaliskaloihin?

Merikotka jatkaa hiljaista runsastumistaan ja oli taas runsain ja yleisin päiväpetolintu.

Kana- ja varpushaukkoja oli suunnilleen normaali määrä.

Hiirihaukkoja tavattiin paljon ja laji teki uuden ennätyksen. Piekanalla oli samoin hyvä syksy, vaikka syksyllä 2016 onkin ollut hieman enemmän.

Tuulihaukka on syyslaskennoissa harvinaisuus, nyt laji tavattiin 10 vuoden jaksolla kolmannen kerran. Yksilömäärä on kuitenkin ennätyksellinen.

Pyitä oli vähän, teeriä viime vuosiin nähden kohtuullisen paljon ja metsoja normaalisti eli tänä syksynä kaksi.

Nokikanoja oli paljon, mutta ei sentään ennätyksellisesti. Edellisen kerran enemmän oli syksyllä 1987 ja sitä aiemmin useita kertoja.

Töyhtöhyppä teki ennätyksen. Aiemmin on yli sata yksilöä tavattu syyslaskennoissa 1981 ja 2011.

Muista kahlaajista taivaanvuohia ja lehtokurppia oli paljon, mutta jänkäkurppaa ei nähty lainkaan.

Naurulokkeja oli paljon. Samaa luokkaa olevia määriä on ollut 1970-luvun syyslaskennoissa.

Kalalokkeja oli paljon ja merilokkeja vähän. Etenkin kalalokkimäärät vaihtelevat hyvin paljon, nyt kolminkertainen määrä verrattuna vuosikymmenen keskiarvoon.

Harmaalokkeja oli paria viime syksyä vähemmän, mutta pitemmällä tähtäimellä paljon.

Kesykyyhkyjä oli normaalia enemmän, viimeksi syksyllä 1992 on ollut samaa suuruusluokkaa.

Uuttukyyhkyjä oli paljon, mutta tulos on vain neljannes syksyn 1982 ennätyksestä. Sepelkyyhky sen sijaan rikkoi selvästi vanhan ennätyksen viime syksyiltä.

Useimpia pöllöjä tavattiin normaalin vähän, mutta varpuspöllöjä oli runsaasti. Samaa luokkaa tai enemmän on ollut vain muutamia kertoja laskennoissa.

Tikoista harmaapäätikkoja oli runsaasti, mutta palokärkiä oli vain hieman normaalia enemmän.

Käpytikkoja oli viime vuosien normaalia selvästi vähemmän, vähemmän on viimeksi ollut syksyllä 2007. Pikkutikkojakin oli vähän.

Tilhiä oli vähän, mutta viimeksi syksyllä 2017 oli vielä vähemmän. Viime syksynä oli

ennätyksellisesti, joten tilhimäärät vaihtelevat hyvin voimakkaasti eri vuosien välillä.

Peukaloisia oli kolminkertainen ja punarintoja kaksinkertainen määrä verrattuna 2010-luvun keskiarvoon.

Mustarastaita oli paljon, ja räkättirastaita kohtuullisesti. Olisin odottanut räkättejä näkyvän enemmän, mutta ilmeisesti marjakato on niin täydellinen, että sula maa ei riittänyt jättämään meille enempää räkättejä.

Punakylkirastaita oli kohtuullisesti.

Hippiäisiä oli viime syksyn tapaan paljon.

Viiksitimaleja oli viime vuosien normaali määrä.

Pyrstötiaisia oli hieman normaalia enemmän.

Hömötiaisia oli kolmannen kerran alle 2 yksilöä/10reittikm, nyt ennätyksellisen vähän. Sama hidas alamäki koskee koko Suomen hömötiaisia, katso

<https://laji.fi/project/MHL.3/stats?tab=species&year=2020&species=MX.34535>

Töyhtöiaisia oli neljättä vuotta peräkkäin ennätysvähän. Syy ei voi olla huono pesintä neljänä vuonna peräkkäin. Metsätalous koettelee töyhtöiaistakin.

Myös kuusitiaisia oli vähän, edellisen kerran vielä vähemmän on ollut syksyllä 2003.

Sinitiaisia oli noin 20 % ja talitiaisia noin 10% vähemmän kuin keskimäärin 2010-luvulla. Vai ovatko ne vielä metsissä hajallaan leudon syksyn takia? Jolloin ne eivät samalla tavalla näy laskennoissa.

Puukiipijöitä oli laskennoissa neljännen kerran yli 3 yksilöä/10reittikm eli lajilla pyyhkii hyvin. Voittaako puukiipijän kohdalla ilmastonmuutoksen talvia lämmittävä vaikutus metsätalouden aiheuttamat ongelmat? Valtakunnallinen esiintymistrendi näyttää jopa vähän lisääntyvää määrää syyslaskennoissa:

<https://laji.fi/project/MHL.3/stats?tab=species&year=2020&species=MX.34616>

Isolepinkäinen teki uuden ennätyksen. Lajille sopinee uudenlaiset lumettomat ja leudot talvet ja meillä talvehtiva kantaa kasvaa.

Närhiä oli vähän, viimeksi vähemmän on ollut syksyllä 2000.

Varislinnuista harakoita oli normaalisti, mutta naakka teki uuden ennätyksen ja ensimmäisen kerran niitä oli yli 100 yksilöä/10reittikm. Myös variksia oli paljon, edellisen kerran on ollut enemmän syksyllä 1987. Korppi teki taas uuden ennätyksen, nyt ensimmäisen kerran yli 10 yksilöä/10reittikm.

Vaihteeksi nähtiin myös mustavaris, edellisen kerran laji on näkynyt syyslaskennassa 2008.

Kottaraisia oli paljon, ilmeisesti lajille kelpaavat sulat ja lumettomat maat hyvin. Edellisen kerran enemmän oli syksyllä 2001. Lajilla on taipumusta olla marjasyksyinä runsas, mutta ilmeisesti tämä ei ole ainoa kriteeri.

Varpusella on kanta ollut tasainen alhainen nyt jo kuusi vuotta. Siitä poiketen pikkuarvunen on edelleen runsas, vaikka määrä hieman laski viime syksystä. Pikkuarvunen on nyt melkein viisi kertaa runsaampi kuin tavallinen varvunen.

Peippoja oli tavallinen määrä, mutta järrejä oli hieman viime vuosia vähemmän.

Viherpeippon määrä hieman kohosi viime syksystä, mutta on silti vain runsas puolet 2010-luvun keskiarvosta. Laji ei tunnu millään toipuvan loistaudista.

Tiklejä oli hieman alle 2010-luvun keskiarvon, mutta pitkällä tähtäimellä tietenkin paljon.

Vihervarpusia oli hyvin vähän, edellisen kerran samalla tasolla ollaan oltu syksyllä 2003. Urpiaisia oli 2010-luvun keskiarvon mukainen määrä. Molemmilla lajeilla vuosittainen vaihtelu on suurta.

Käpylintuja oli vähän.

Punatulkkuja oli vähän, edellisen kerran samaa suuruusluokkaa yksilömäärissä on ollut syksyllä 2009.

Keltasirkkuja oli samoin vähän, mutta ei mitenkään poikkeuksellisesti.

Tutkikaa itse lisää taulukosta.

Kiitos kaikille laskijoille!

Epa